

Spis treści

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2017/C 046/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* 1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2017/C 046/02

Sprawa C-492/14: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 29 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel – Belgia) – Essent Belgium NV/Vlaams Gewest, Inter-Energa i in. (Odesłanie prejudycjalne — Przepisy regionalne nakazujące bezpłatną dystrybucję w sieciach znajdujących się w danym regionie energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii — Rozróżnienie wedle pochodzenia zielonej energii elektrycznej — Artykuły 28 WE i 30 WE — Swoboda przepływu towarów — Dyrektywa 2001/77/WE — Artykuły 3 i 4 — Krajowe mechanizmy wspierania produkcji zielonej energii elektrycznej — Dyrektywa 2003/54/WE — Artykuły 3 i 20 — Dyrektywa 96/92/WE — Artykuły 3 i 16 — Rynek wewnętrzny energii elektrycznej — Dostęp do sieci dystrybucji na niedyskryminujących warunkach taryfowych — Zobowiązania z zakresu usług publicznych — Brak proporcjonalności) 2

2017/C 046/03

Sprawa C-171/15: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Connexion Taxi Services BV/Staat der Nederlanden, Transvision BV, Rotterdamse Mobiliteit Centrale RMC BV, Zorgvervoercentrale Nederland BV (Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne na usługi — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 45 ust. 2 — Sytuacja podmiotowa kandydata lub oferenta — Fakultatywne podstawy wykluczenia — Poważne wykroczenie zawodowe — Uregulowania krajowe przewidujące badanie każdego przypadku oddzielnie z zastosowaniem zasady proporcjonalności — Decyzje instytucji zamawiających — Dyrektywa 89/665/EWG — Kontrola sądowa) 3

2017/C 046/04	Sprawa C-238/15: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif – Luksemburg) – Maria do Céu Bragança Linares Verruga, Jacinto Manuel Sousa Verruga, André Angelo Linares Verruga/Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche [Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ osób — Równość traktowania — Przywileje socjalne — Rozporządzenie (UE) nr 492/2011 — Artykuł 7 ust. 2. — Pomoc finansowa na pobieranie nauki w ramach szkolnictwa wyższego — Odnoszący się do studentów niezamieszkałych na terytorium danego państwa członkowskiego warunek bycia dziećmi pracowników, którzy byli zatrudnieni lub wykonywali działalność zawodową w tym państwie członkowskim przez nieprzerwany okres co najmniej pięciu lat — Dyskryminacja pośrednia — Względy uzasadniające — Cel polegający na zwiększeniu proporcji zamieszkałych osób posiadających dyplom ukończenia szkoły wyższej — Stosowność — Proporcjonalność]	4
2017/C 046/05	Sprawa C-256/15: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 15 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije – Słowenia) – Drago Nemeč/Republika Slovenija (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2000/35/WE — Zwalczanie opóźnień w płatnościach — Właściwość Trybunału — Transakcja zawarta przed przystąpieniem Republiki Słowenii do Unii Europejskiej — Zakres stosowania — Pojęcie „transakcji handlowej” — Pojęcie „przedsiębiorstwa” — Maksymalna kwota odsetek za zwłokę)	4
2017/C 046/06	Sprawa C-378/15: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale di Roma – Włochy) – Mercedes Benz Italia SpA/Agenzia delle Entrate Direzione Provinciale Roma 3 (Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 77/388/EWG — Artykuł 17 ust. 5 akapit trzeci lit. d) — Zakres stosowania — Stosowanie proporcjonalnej części odliczenia do podatku od wartości dodanej ciężącego na nabyciu ogółu dóbr i usług używanych przez podatnika — Transakcje okazjonalne — Stosowanie wielkości obrotu jako wskazówki)	5
2017/C 046/07	Sprawy połączone od C-401/15 do C-403/15: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative – Luksemburg) – Noémie Depesme, Saïd Kerrou (C-401/15), Adrien Kauffmann (C-402/15), Maxime Lefort (C-403/15)/Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche (O desłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ osób — Prawa pracownicze — Równość traktowania — Przywileje socjalne — Pomoc finansowa na kontynuację nauki w szkole wyższej — Warunek filiacji — Pojęcie „dziecka” — Dziecko współmałżonka lub zarejestrowanego partnera — Uczestnictwo w utrzymywaniu tego dziecka)	6
2017/C 046/08	Sprawa C-558/15: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação do Porto – Portugalia) – Alberto José Vieira de Azevedo i in./CED Portugal Unipessoal, Lda, Instituto de Seguros de Portugal – Fundo de Garantia Automóvel (Odesłanie prejudycjalne — Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowanie obowiązku ubezpieczania tej odpowiedzialności — Dyrektywa 2000/26/WE — Artykuł 4 ust. 5 — Zakład ubezpieczeń — Przedstawiciel wyznaczony do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń — Wystarczające uprawnienia do reprezentacji — Bierna legitymacja procesowa)	7
2017/C 046/09	Sprawa C-577/15 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 grudnia 2016 r. – SV Capital OÜ/ Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB), Komisja Europejska [Odwołanie — Wniosek o wszczęcie postępowania wyjaśniającego w sprawie estońskiego i fińskiego organu nadzoru — Decyzja Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) — Decyzja komisji odwoławczej europejskich urzędów nadzoru — Rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 — Artykuły 17 i 60 — Komisja odwoławcza — Termin do wniesienia skargi — Usprawiedliwiony błąd]	7
2017/C 046/10	Sprawa C-644/15 P: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 15 grudnia 2016 r. – Węgry/Komisja Europejska [Odwołanie — Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 — Wspólna organizację rynków rolnych — Sektor owoców i warzyw — Artykuł 103 e — Krajowa pomoc finansowa przyznana producentom w sektorze owoców i warzyw — Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 — Artykuł 97 — Decyzja Komisji dotycząca zwrotu przez Unię Europejską pomocy finansowej przyznanej przez Węgry organizacjom producentów]	8

2017/C 046/11	Sprawa C-667/15: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen – Belgia) – Loterie Nationale – Nationale Loterij NV van publiek recht/Paul Adriaensen, Werner De Kesel, The Right Frequency VZW (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe stosowane przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów — Praktyka handlowa wprowadzająca w błąd — System promocyjny typu „piramida” — Świadczenia wpłacane przez nowych członków i wynagrodzenia otrzymane przez dotychczasowych członków — Pośredni związek finansowy)	8
2017/C 046/12	Sprawa C-700/15: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije – Słowenia) – LEK Farmaceutska Družba d.d./Republika Slovenija (Odesłanie prejudycjalne — Nomenklatura scalona — Klasyfikacja towarów — Suplementy diety objęte pozycją taryfową 2106 — Substancja czynna jako podstawowy składnik — Ewentualna klasyfikacja do działu 30 Nomenklatury scalonej — Prezentacja i sprzedaż wyrobów jako produktów leczniczych)	9
2017/C 046/13	Sprawa C-412/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 25 maja 2016 r. w sprawie T-5/15 Ice Mountain Ibiza/EUIPO – Marbella Atlantic Ocean Club (ocean beach club ibiza), wniesione w dniu 27 lipca 2016 r. przez Ice Mountain Ibiza, S.L.	10
2017/C 046/14	Sprawa C-413/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 25 maja 2016 r. w sprawie T-6/15 Ice Mountain Ibiza/EUIPO – Marbella Atlantic Ocean Club (ocean ibiza), wniesione w dniu 27 lipca 2016 r. przez Ice Mountain Ibiza, S.L.	11
2017/C 046/15	Sprawa C-554/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 31 października 2016 r. – EP Agrarhandel GmbH/Bundesminister für Land-, Forst-, Umwelt und Wasserwirtschaft	12
2017/C 046/16	Sprawa C-562/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 7 listopada 2016 r. – Peter Roßnagel, Alexandre Schröter/TUIfly GmbH	13
2017/C 046/17	Sprawa C-585/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad (Bułgaria) w dniu 18 listopada 2016 r. – Serin Ałcheto/Zamestnik-predsedeł na Dyrżawna agencija za bežancite	14
2017/C 046/18	Sprawa C-621/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) w sprawach połączonych T-353/14 i T-17/15, Włochy/Komisja, wniesione w dniu 25 listopada 2016 r. przez Komisję Europejską	16
2017/C 046/19	Sprawa C-633/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sø- og Handelsretten (Dania) w dniu 7 grudnia 2016 r. – Ernst & Young P/S/Konkurrencerådet	17
2017/C 046/20	Sprawa C-636/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo de Pamplona (Hiszpania) w dniu 9 grudnia 2016 r. – Wilber López Pastuzano/Delegación del Gobierno de Navarra	18

Sąd

2017/C 046/21	Sprawa T-713/14: Wyrok Sądu z dnia 13 grudnia 2016 r. – IPSO/EBC (EBC — Personel EBC — Pracownicy tymczasowi — Ograniczenie maksymalnego czasu świadczenia pracy przez jednego pracownika tymczasowego — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt zaskarżalny — Bezpośrednie i indywidualne oddziaływanie — Interes prawny — Termin do wniesienia skargi — Dopuszczalność — Brak informacji i konsultacji skarżącej organizacji związkowej — Odpowiedzialność pozaumowna)	19
2017/C 046/22	Sprawa T-833/16: Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2016 r. – Karp/Parlament	19

2017/C 046/23	Sprawa T-858/16: Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2016 r. – Dow Corning i Dow Corning Europe/ Komisja	20
2017/C 046/24	Sprawa T-867/16: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2016 r. – Nomacorc/Komisja	21
2017/C 046/25	Sprawa T-874/16: Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2016 r. – RA/Trybunał Obrachunkowy	22
2017/C 046/26	Sprawa T-875/16: Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2016 r. – Falcon Technologies International/ Komisja	23
2017/C 046/27	Sprawa T-881/16: Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2016 r. – HJ/EMA	24
2017/C 046/28	Sprawa T-882/16: Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2016 r. – Sipral World/EUIPO – La Dolfina (DOLFINA)	25
2017/C 046/29	Sprawa T-893/16: Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2016 r. – Xiaomi/EUIPO – Apple (MI PAD)	26
2017/C 046/30	Sprawa T-894/16: Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2016 r. – Air France/Komisja	26
2017/C 046/31	Sprawa T-895/16: Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2016 r. – Toontrack Music/EUIPO (SUPERIOR DRUMMER)	27
2017/C 046/32	Sprawa T-908/16: Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2016 r. – Starbucks (HK)/EUIPO – Now Wireless (nowwireless)	28
2017/C 046/33	Sprawa T-916/16: Skarga wniesiona w dniu 28 grudnia 2016 r. – Winkler/Komisja	28

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2017/C 046/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 38 z 6.2.2017

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 30 z 30.1.2017

Dz.U. C 22 z 23.1.2017

Dz.U. C 14 z 16.1.2017

Dz.U. C 6 z 9.1.2017

Dz.U. C 475 z 19.12.2016

Dz.U. C 462 z 12.12.2016

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 29 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel – Belgia) – Essent Belgium NV/Vlaams Gewest, Inter-Energa i in.

(Sprawa C-492/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przepisy regionalne nakazujące bezpłatną dystrybucję w sieciach znajdujących się w danym regionie energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii — Rozróżnienie wedle pochodzenia zielonej energii elektrycznej — Artykuły 28 WE i 30 WE — Swoboda przepływu towarów — Dyrektywa 2001/77/WE — Artykuły 3 i 4 — Krajowe mechanizmy wspierania produkcji zielonej energii elektrycznej — Dyrektywa 2003/54/WE — Artykuły 3 i 20 — Dyrektywa 96/92/WE — Artykuły 3 i 16 — Rynek wewnętrzny energii elektrycznej — Dostęp do sieci dystrybucji na niedyskryminujących warunkach taryfowych — Zobowiązania z zakresu usług publicznych — Brak proporcjonalności)

(2017/C 046/02)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Essent Belgium NV

Strona pozwana: Vlaams Gewest, Inter-Energa, IVEG, Infrac West, Provinciale Brabantse Energiemaatschappij CVBA (PBE), Vlaamse Regulator van de Electriciteits- en Gasmarkt (VREG)

przy udziale: Intercommunale Maatschappij voor Energievoorziening Antwerpen (IMEA), Intercommunale Maatschappij voor Energievoorziening in West- en Oost-Vlaanderen (IMEWO), Intercommunale Vereniging voor Energielevering in Midden-Vlaanderen (Intergem), Intercommunale Vereniging voor de Energiedistributie in de Kempen en het Antwerpse (IVEKA), Iverlek, Gaselwest CVBA, Sibelgas CVBA

Sentencja

Rozpatrywane łącznie przepisy art. 28 i art. 30 WE, art. 3 ust. 2 i 8 oraz art. 20 ust. 1 dyrektywy 2003/54 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE, art. 3 ust. 2 i 3 oraz art. 16 dyrektywy 96/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej, a także art. 3 i 4 dyrektywy 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. w sprawie wspierania na rynku wewnętrznym produkcji energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom tego rodzaju co besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 28 september 2001 (rozporządzenia rządu Flandrii w sprawie zmiany rozporządzenia rządu Flandrii z dnia 28 września 2001 r.) z dnia 4 kwietnia 2003 r. i besluit van de Vlaamse regering inzake de bevordering van elektriciteitsopwekking uit hernieuwbare energiebronnen (rozporządzenie rządu Flandrii w sprawie wspierania wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii) z dnia 5 marca 2004 r., które ustanawiają system bezpłatnej dystrybucji

zielonej energii elektrycznej w sieciach dystrybucji znajdujących się w danym regionie, ograniczając możliwość korzystania z tego systemu w przypadku pierwszego rozporządzenia jedynie do zielonej energii elektrycznej wprowadzanej bezpośrednio do owych sieci dystrybucji przez zakłady produkcyjne do nich podłączone, a w przypadku drugiego rozporządzenia – jedynie do zielonej energii elektrycznej wprowadzanej bezpośrednio przez zakłady produkcyjne podłączone do sieci dystrybucji znajdujących się na terytorium państwa członkowskiego, do którego region ten należy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 34 z 2.2.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Connexion Taxi Services BV/Staat der Nederlanden, Transvision BV, Rotterdamse Mobiliteit Centrale RMC BV, Zorgvervoercentrale Nederland BV

(Sprawa C-171/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne na usługi — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 45 ust. 2 — Sytuacja podmiotowa kandydata lub oferenta — Fakultatywne podstawy wykluczenia — Poważne wykroczenie zawodowe — Uregulowania krajowe przewidujące badanie każdego przypadku oddzielnie z zastosowaniem zasady proporcjonalności — Decyzje instytucji zamawiających — Dyrektywa 89/665/EWG — Kontrola sądowa)

(2017/C 046/03)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Connexion Taxi Services BV

Strona pozwana: Staat der Nederlanden, Transvision BV, Rotterdamse Mobiliteit Centrale RMC BV, Zorgvervoercentrale Nederland BV

Sentencja

- 1) Prawo Unii, a w szczególności art. 45 ust. 2 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi nie stoi na przeszkodzie temu, by krajowe przepisy takie jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym zobowiązywały instytucję zamawiającą do zbadania z zastosowaniem zasady proporcjonalności, czy faktycznie należy wykluczyć kandydata w przetargu publicznym, który popełnił poważne wykroczenie zawodowe.
- 2) Przepisy dyrektywy 2004/18, w szczególności zaś przepisy jej art. 2 oraz pkt 17 załącznika VIIA do tej dyrektywy w świetle zasady równego traktowania oraz wynikającego z niej obowiązku przejrzystości należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by instytucja zamawiająca podjęła decyzję o udzieleniu zamówienia publicznego oferentowi, który popełnił poważne wykroczenie zawodowe, ze względu na to, że wykluczenie tego oferenta z postępowania byłoby wbrew zasadzie proporcjonalności, mimo że zgodnie z warunkami zamówienia oferent, który popełnił poważne wykroczenie zawodowe, musi obowiązkowo zostać wykluczony, bez brania pod uwagę proporcjonalności tej sankcji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 29.6.2015.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif – Luksemburg) – Maria do Céu Bragança Linares Verruga, Jacinto Manuel Sousa Verruga, André Angelo Linares Verruga/Ministre de l’Enseignement supérieur et de la recherche

(Sprawa C-238/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ osób — Równość traktowania — Przywileje socjalne — Rozporządzenie (UE) nr 492/2011 — Artykuł 7 ust. 2. — Pomoc finansowa na pobieranie nauki w ramach szkolnictwa wyższego — Odnoszący się do studentów niezamieszkałych na terytorium danego państwa członkowskiego warunek bycia dziećmi pracowników, którzy byli zatrudnieni lub wykonywali działalność zawodową w tym państwie członkowskim przez nieprzerwany okres co najmniej pięciu lat — Dyskryminacja pośrednia — Względy uzasadniające — Cel polegający na zwiększeniu proporcji zamieszkałych osób posiadających dyplom ukończenia szkoły wyższej — Stosowność — Proporcjonalność]

(2017/C 046/04)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal administratif

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maria do Céu Bragança Linares Verruga, Jacinto Manuel Sousa Verruga, André Angelo Linares Verruga

Strona pozwana: Ministre de l’Enseignement supérieur et de la recherche

Sentencja

Artykuł 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które w celu promowania zwiększenia proporcji mieszkańców posiadających dyplom ukończenia szkoły wyższej uzależnia przyznanie pomocy finansowej na studia wyższe studentom niezamieszkałym w tym państwie od warunku, aby w chwili złożenia wniosku o pomoc finansową co najmniej jedno z rodziców tych studentów pracowało w tym państwie członkowskim przez minimalny nieprzerwany okres pięciu lat, lecz nie przewiduje takiego warunku w odniesieniu do studentów zamieszkałych na terytorium wspomnianego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 254 z 3.8.2015.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 15 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije – Słowenia) – Drago Nemec/Republika Slovenija

(Sprawa C-256/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2000/35/WE — Zwalczanie opóźnień w płatnościach — Właściwość Trybunału — Transakcja zawarta przed przystąpieniem Republiki Słowenii do Unii Europejskiej — Zakres stosowania — Pojęcie „transakcji handlowej” — Pojęcie „przedsiębiorstwa” — Maksymalna kwota odsetek za zwłokę)

(2017/C 046/05)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Drago Nemeč

Druga strona postępowania: Republika Słowenia

Sentencja

- 1) Artykuł 2 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/35/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych należy interpretować w ten sposób, że osoba fizyczna posiadająca zezwolenie na wykonywanie niezależnej działalności rzemieślniczej powinna być uznana za „przedsiębiorstwo” w rozumieniu tego przepisu, a zawarta przez nią transakcja za „transakcję handlową” zgodnie z tymże przepisem, jeżeli transakcja ta, jakkolwiek niezwiązana z działalnością objętą tym zezwoleniem, wpisuje się jednak w ramy prowadzonej zorganizowanej i ciągłej, niezależnej działalności gospodarczej lub zawodowej, co powinien ustalić sąd odsyłający w świetle ogółu okoliczności danego przypadku.
- 2) Dyrektywę 2000/35 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona przepisom krajowym takim jak art. 376 Obligacijski zakonik (kodeksu zobowiązań), który przewiduje, że należne, lecz niezapłacone odsetki za zwłokę przestają być naliczane, gdy ich kwota osiągnie kwotę długu głównego.

(¹) Dz.U. C 302 z 14.9.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale di Roma – Włochy) – Mercedes Benz Italia SpA/Agenzia delle Entrate Direzione Provinciale Roma 3

(Sprawa C-378/15) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 77/388/EWG — Artykuł 17 ust. 5 akapit trzeci lit. d) — Zakres stosowania — Stosowanie proporcjonalnej części odliczenia do podatku od wartości dodanej ciężącego na nabyciu ogółu dóbr i usług używanych przez podatnika — Transakcje okazjonalne — Stosowanie wielkości obrotu jako wskazówki)

(2017/C 046/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Regionale di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mercedes Benz Italia SpA

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate Direzione Provinciale Roma 3

Sentencja

Artykuł 17 ust. 5 akapit trzeci lit. d) i art. 19 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one krajowemu uregulowaniu i praktyce krajowej takim jak omawiane w postępowaniu głównym, które nakazują podatnikowi:

— stosowanie do ogółu towarów i usług, jakie nabył, proporcjonalnej części odliczenia opartej na wielkości obrotu, nie przewidując metody obliczenia, która byłaby oparta na charakterze i rzeczywistym przeznaczeniu każdego z poszczególnych nabytych towarów i usług i która odzwierciedlałaby w sposób obiektywny część rzeczywistego przypisania kosztów poniesionych na każdą z opodatkowanych i nieopodatkowanych działalności; oraz

— odniesienie się do struktury wielkości obrotu w celu ustalenia transakcji, które można zaklasyfikować jako „okazjonalne”, o ile przeprowadzana w tym celu ocena uwzględnia również stosunek tych transakcji do opodatkowanej działalności tego podatnika i, w odpowiednim przypadku, wykorzystanie do tych transakcji towarów i usług, od których naliczany jest podatek od wartości dodanej.

(¹) Dz.U. C 337 z 12.10.2015.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative – Luksemburg) – Noémie Depesme, Saïd Kerrou (C-401/15), Adrien Kauffmann (C-402/15), Maxime Lefort (C-403/15)/Ministre de l’Enseignement supérieur et de la recherche

(Sprawy połączone od C-401/15 do C-403/15) (¹)

(O desłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ osób — Prawa pracownicze — Równość traktowania — Przywileje socjalne — Pomoc finansowa na kontynuację nauki w szkole wyższej — Warunek filiacji — Pojęcie „dziecka” — Dziecko współmałżonka lub zarejestrowanego partnera — Uczestnictwo w utrzymywaniu tego dziecka)

(2017/C 046/07)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Noémie Depesme, Saïd Kerrou (C-401/15), Adrien Kauffmann (C-402/15), Maxime Lefort (C-403/15)

Strona pozwana: Ministre de l’Enseignement supérieur et de la recherche

Sentencja

Wykładni art. 45 TFUE i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii należy dokonywać w ten sposób, że przez dziecko pracownika przygranicznego, które może pośrednio korzystać z określonych w tym ostatnim przepisie przywilejów socjalnych, takich jak finansowanie nauki w szkole wyższej przyznane przez państwo członkowskie dzieciom pracowników wykonujących aktywność zawodową lub pracowników, którzy wykonywali taką aktywność w tym państwie, rozumie się nie tylko dziecko posiadające więź filiacyjną z tym pracownikiem, lecz również dziecko współmałżonka lub zarejestrowanego partnera tego pracownika, w sytuacji gdy ten ostatni ma udział w utrzymywaniu tego dziecka. Ten ostatni wymóg wynika z sytuacji faktycznej, której ocena jest zadaniem organów administracji oraz, w stosownych przypadkach, sądów krajowych, przy czym nie jest konieczne ustalanie powodów tego udziału ani obliczanie jego dokładnego rozmiaru.

(¹) Dz.U. C 302 z 14.9.2015.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação do Porto – Portugalia) – Alberto José Vieira de Azevedo i in./CED Portugal Unipessoal, Lda, Instituto de Seguros de Portugal – Fundo de Garantia Automóvel

(Sprawa C-558/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowanie obowiązku ubezpieczenia tej odpowiedzialności — Dyrektywa 2000/26/WE — Artykuł 4 ust. 5 — Zakład ubezpieczeń — Przedstawiciel wyznaczony do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń — Wystarczające uprawnienia do reprezentacji — Bierna legitymacja procesowa)

(2017/C 046/08)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal da Relação do Porto

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Alberto José Vieira de Azevedo, Maria da Conceição Ferreira da Silva, Carlos Manuel Ferreira Alves, Rui Dinis Ferreira Alves, Vítor José Ferreira Alves

Strona pozwana: CED Portugal Unipessoal, Lda, Instituto de Seguros de Portugal – Fundo de Garantia Automóvel

przy udziale: Instituto de Seguros de Portugal – Fundo de Acidentes de Trabalho

Sentencja

Artykuł 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/26/WE z dnia 16 maja 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zmieniającej dyrektywy Rady 73/239/EWG i 88/357/EWG (czwartej dyrektywy w sprawie ubezpieczeń komunikacyjnych), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/14/WE z dnia 11 maja 2005 r., należy interpretować w ten sposób, iż nie nakłada on na państwa członkowskie obowiązku ustanowienia, że przedstawiciel wyznaczony, zgodnie z tym artykułem, do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń powypadkowych może sam zostać pozwany, zamiast reprezentowanego przez niego zakładu ubezpieczeń, przed sądem krajowym rozpatrującym powództwo odszkodowawcze wytoczone przez stronę poszkodowaną objętą zakresem stosowania określonym w art. 1 dyrektywy 2000/26 zmienionej dyrektywą 2005/14.

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 z 18.1.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 grudnia 2016 r. – SV Capital OÜ/Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB), Komisja Europejska

(Sprawa C-577/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Wniosek o wszczęcie postępowania wyjaśniającego w sprawie estońskiego i fińskiego organu nadzoru — Decyzja Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) — Decyzja komisji odwoławczej europejskich urzędów nadzoru — Rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 — Artykuły 17 i 60 — Komisja odwoławcza — Termin do wniesienia skargi — Usprawiedliwiony błąd]

(2017/C 046/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: SV Capital OÜ (przedstawiciel: M. Greinoman, vandeadvokaat)

Druga strona postępowania: Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) (przedstawiciele: J. Overett Somnier i Z. J. Giotaki, pełnomocnicy, wspierani przez F. Tuytschaevera, advocaat), Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Mölls i K. P. Wojcik, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *SV Capital OÜ pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB).*
- 3) *Komisja Europejska pokrywa własne koszty.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 z 18.1.2016.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 15 grudnia 2016 r. – Węgry/Komisja Europejska

(Sprawa C-644/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 — Wspólna organizację rynków rolnych — Sektor owoców i warzyw — Artykuł 103 e — Krajowa pomoc finansowa przyznana producentom w sektorze owoców i warzyw — Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 — Artykuł 97 — Decyzja Komisji dotycząca zwrotu przez Unię Europejską pomocy finansowej przyznanej przez Węgry organizacjom producentów]

(2017/C 046/10)

Język postępowania: węgierski

Strony

Wnoszący odwołanie: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér i E. E. Sebestyén, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Lewis i B. Béres, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Węgry zostają obciążone kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 25.1.2016.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen – Belgia) – Loterie Nationale – Nationale Loterij NV van publiek recht/Paul Adriaensen, Werner De Kesel, The Right Frequency VZW

(Sprawa C-667/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe stosowane przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów — Praktyka handlowa wprowadzająca w błąd — System promocyjny typu „piramida” — Świadczenia wpłacane przez nowych członków i wynagrodzenia otrzymane przez dotychczasowych członków — Pośredni związek finansowy)

(2017/C 046/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Loterie Nationale – Nationale Loterij NV van publiek recht

Strona pozwana: Paul Adriaensen, Werner De Kesel, The Right Frequency VZW

Sentencja

Punkt 14 załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych”) należy interpretować w ten sposób, że przepis ten pozwala uznać praktykę handlową za „system promocyjny typu »piramida«” nawet w wypadku, gdy istnieje jedynie pośredni związek między świadczeniami wpłacanymi przez nowych członków tego systemu a wynagrodzeniem pobieranym przez dotychczasowych członków.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 21.3.2016.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije – Słowenia) – LEK Farmaceutvska Družba d.d./Republika Slovenija

(Sprawa C-700/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Nomenklatura scalona — Klasyfikacja towarów — Suplementy diety objęte pozycją taryfową 2106 — Substancja czynna jako podstawowy składnik — Ewentualna klasyfikacja do działu 30 Nomenklatury scalonej — Prezentacja i sprzedaż wyrobów jako produktów leczniczych)

(2017/C 046/12)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LEK Farmaceutvska Družba d.d.

Strona pozwana: Republika Slovenija

Sentencja

- 1) Pozycję 3004 Nomenklatury scalonej Wspólnej taryfy celnej, zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1006/2011 z dnia 27 września 2011 r., należy interpretować w ten sposób, iż nie powinny być do niej automatycznie klasyfikowane produkty objęte zakresem pojęcia „produkt leczniczy” w rozumieniu dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej dyrektywą 2011/62/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2011 r.
- 2) Nomenklaturę scaloną Wspólnej taryfy celnej, zawartą w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionego rozporządzeniem nr 1006/2011, należy interpretować w ten sposób, że produkty takie jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, mające korzystny wpływ na ogólny stan zdrowia, których podstawowy składnik jest substancją czynną wchodzącą w skład suplementów diety klasyfikowanych do pozycji CN 2106, choć są prezentowane przez producenta jako produkty lecznicze i w tym charakterze wprowadzane do obrotu i sprzedawane, są tą pozycją objęte.

⁽¹⁾ Dz.U. C 111 z 29.3.2016.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 25 maja 2016 r. w sprawie T-5/15 Ice Mountain Ibiza/EUIPO – Marbella Atlantic Ocean Club (ocean beach club ibiza), wniesione w dniu 27 lipca 2016 r. przez Ice Mountain Ibiza, S.L.

(Sprawa C-412/16 P)

(2017/C 046/13)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Ice Mountain Ibiza, S.L. (przedstawiciele: adwokaci J.L. Gracia Albero i F. Miazetto)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu z dnia 25 maja 2016 r., Ice Mountain Ibiza/EUIPO – Marbella Atlantic Ocean Club (T-5/15, niepublikowanego, EU:T:2016:311);
- uwzględnienie w całości żądań strony skarżącej przed Sądem;
- obciążenie Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Pierwszą Izbą Odwoławczą i przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie opiera się na błędnym zastosowaniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾, a dokładniej na następujących zarzutach i argumentach:

1. W zaskarżonym wyroku błędnie ustalono charakter odróżniający elementu „OCEAN”

Sąd wypaczył przedstawione w niniejszej sprawie dowody i ocenił je w sposób nielogiczny.

Ponadto Sąd nie zastosował właściwego w omawianym zakresie orzecznictwa Trybunału, czyli orzecznictwa wypływającego z wyroków w sprawach C-479/12⁽²⁾ (Sąd ocenił przedstawiony dowód w sposób nadmiernie restrykcyjny, jeśli wziąć pod uwagę trudności w dowiedzeniu rozpatrywanej okoliczności) i C-24/05⁽³⁾ (Sąd pominął wrażenie wywierane na konsumentie stanowiącym punkt odniesienia).

2. W zaskarżonym wyroku błędnie stwierdzono charakter dominujący różnych elementów

Sąd wypaczył okoliczności faktyczne sprawy. W zaskarżonym wyroku przedstawiono niespójne argumenty w celu uzasadnienia uznania charakteru dominującego elementów słownych.

Brak zastosowania orzecznictwa Trybunału wypracowanego w wyrokach w sprawach C-251/95⁽⁴⁾ i C-342/97⁽⁵⁾ (stanowiący punkt odniesienia konsument, do którego odniósł się Sąd, został ustalony w sposób całkowicie wypaczony).

Nieprawidłowe zastosowanie orzecznictwa Trybunału wypływającego z wyroku w sprawie T-134/06⁽⁶⁾ (niespójne zastosowanie definicji nadanej pojęciu „elementu dominującego”).

Brak zastosowania orzecznictwa Trybunału wypracowanego w wyroku w sprawach połączonych T-83/11 i T-84/11⁽⁷⁾. W zaskarżonym wyroku Sąd pominął orzecznictwo, które odnosi się do sytuacji, gdy dany rynek jest nasycony.

3. W zaskarżonym wyroku błędnie ustalono istnienie podobieństwa między znakami towarowymi w wyniku niewzięcia pod uwagę okoliczności istotnych z punktu widzenia tej oceny

Brak zastosowania orzecznictwa Trybunału wpływającego z wyroku w sprawie C-251/95 w związku z wyrokami Trybunału w sprawach C-361/04 P⁽⁸⁾ i C-342/97⁽⁹⁾.

4. W zaskarżonym wyroku błędnie stwierdzono istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).
⁽²⁾ Wyrok z dnia 13 lutego 2014 r., H. Gautzsch Großhandel, C-479/12, EU:C:2014:75.
⁽³⁾ Wyrok z dnia 22 czerwca 2006 r., Storck/OHIM, C-24/05 P, EU:C:2006:421.
⁽⁴⁾ Wyrok z dnia 11 listopada 1997 r., SABEL, C-251/95, EU:C:1997:528.
⁽⁵⁾ Wyrok z dnia 22 czerwca 1999 r., Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, EU:C:1999:323.
⁽⁶⁾ Wyrok z dnia 13 grudnia 2007 r., Xentral/OHIM – Pages jaunes (PAGESJAUNES.COM), T-134/06, EU:T:2007:387.
⁽⁷⁾ Wyrok z dnia 13 listopada 2012 r., Antrax It/OHIM – THC (Termosyfony dla grzejników), T-83/11 i T-84/11, EU:C:2012:592.
⁽⁸⁾ Wyrok z dnia 12 stycznia 2006 r., Ruiz-Picasso i in./OHIM, C-361/04 P, EU:C:2006:25.
⁽⁹⁾ Wyrok z dnia 22 czerwca 1999 r., Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, EU:C:1999:323.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 25 maja 2016 r. w sprawie T-6/15 Ice Mountain Ibiza/EUIPO – Marbella Atlantic Ocean Club (ocean ibiza), wniesione w dniu 27 lipca 2016 r. przez Ice Mountain Ibiza, S.L.

(Sprawa C-413/16 P)

(2017/C 046/14)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Ice Mountain Ibiza, S.L. (przedstawiciele: adwokaci J.L. Gracia Albero i F. Miazetto)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu z dnia 25 maja 2016 r., Ice Mountain Ibiza/EUIPO – Marbella Atlantic Ocean Club (T-6/15, niepublikowanego, EU:T:2016:311);
- uwzględnienie w całości żądań strony skarżącej przed Sądem;
- obciążenie Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Pierwszą Izbą Odwoławczą i przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie opiera się na błędnym zastosowaniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾, a dokładniej na następujących zarzutach i argumentach:

1. W zaskarżonym wyroku błędnie ustalono charakter odróżniający elementu „OCEAN”

Sąd wypaczył przedstawione w niniejszej sprawie dowody i ocenił je w sposób nielogiczny.

Ponadto Sąd nie zastosował właściwego w omawianym zakresie orzecznictwa Trybunału, czyli orzecznictwa wpływającego z wyroków w sprawach C-479/12⁽²⁾ (Sąd ocenił przedstawiony dowód w sposób nadmiernie restrykcyjny, jeśli wziąć pod uwagę trudności w dowiedzeniu rozpatrywanej okoliczności) i C-24/05⁽³⁾ (Sąd pominął wrażenie wywierane na konsumentach stanowiącym punkt odniesienia).

2. W zaskarżonym wyroku błędnie stwierdzono charakter dominujący różnych elementów

Sąd wypaczył okoliczności faktyczne sprawy. W zaskarżonym wyroku przedstawiono niespójne argumenty w celu uzasadnienia uznania charakteru dominującego elementów słownych.

Brak zastosowania orzecznictwa Trybunału wypracowanego w wyrokach w sprawach C-251/95 ⁽⁴⁾ i C-342/97 ⁽⁵⁾ (stanowiący punkt odniesienia konsument, do którego odniósł się Sąd, został ustalony w sposób całkowicie wypaczony).

Nieprawidłowe zastosowanie orzecznictwa Trybunału wypływającego z wyroku w sprawie T-134/06 ⁽⁶⁾ (niespójne zastosowanie definicji nadanej pojęciu „elementu dominującego”).

Brak zastosowania orzecznictwa Trybunału wypracowanego w wyroku w sprawach połączonych T-83/11 i T-84/11 ⁽⁷⁾. W zaskarżonym wyroku Sąd pominął orzecznictwo, które odnosi się do sytuacji, gdy dany rynek jest nasycony.

3. W zaskarżonym wyroku błędnie ustalono istnienie podobieństwa między znakami towarowymi w wyniku nieuwzięcia pod uwagę okoliczności istotnych z punktu widzenia tej oceny

Brak zastosowania orzecznictwa Trybunału wypływającego z wyroku w sprawie C-251/95 w związku z wyrokami Trybunału w sprawach C-361/04 P ⁽⁸⁾ i C-342/97 ⁽⁹⁾.

4. W zaskarżonym wyroku błędnie stwierdzono istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 13 lutego 2014 r., H. Gautzsch Großhandel, C-479/12, EU:C:2014:75.

⁽³⁾ Wyrok z dnia 22 czerwca 2006 r., Storck/OHIM, C-24/05 P, EU:C:2006:421.

⁽⁴⁾ Wyrok z dnia 11 listopada 1997 r., SABEL, C-251/95, EU:C:1997:528.

⁽⁵⁾ Wyrok z dnia 22 czerwca 1999 r., Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, EU:C:1999:323.

⁽⁶⁾ Wyrok z dnia 13 grudnia 2007 r., Xentral/OHIM – Pages jaunes (PAGESJAUNES.COM), T-134/06, EU:T:2007:387.

⁽⁷⁾ Wyrok z dnia 13 listopada 2012 r., Antrax It/OHIM – THC (Termosyfony dla grzejników), T-83/11 i T-84/11, EU:C:2012:592.

⁽⁸⁾ Wyrok z dnia 12 stycznia 2006 r., Ruiz-Picasso i in./OHIM, C-361/04 P, EU:C:2006:25.

⁽⁹⁾ Wyrok z dnia 22 czerwca 1999 r., Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, EU:C:1999:323.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 31 października 2016 r. – EP Agrarhandel GmbH/Bundesminister für Land-, Forst-, Umwelt und Wasserwirtschaft

(Sprawa C-554/16)

(2017/C 046/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: EP Agrarhandel GmbH

Druga strona postępowania: Bundesminister für Land-, Forst-, Umwelt und Wasserwirtschaft

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 ust. 4 decyzji Komisji 2001/672/WE ⁽¹⁾ z dnia 20 sierpnia 2001 r. ustanawiającej szczególne zasady stosowane do przewozu bydła na letnie pastwiska położone w rejonach górskich (zwanej dalej „decyzją Komisji”), zmienionej decyzją Komisji 2010/300/UE ⁽²⁾ z dnia 25 maja 2010 r. sprzeciwia się przepisowi krajowemu, takiemu jak § 6 ust. 6 rozporządzenia federalnego ministra rolnictwa, leśnictwa, środowiska i gospodarki wodnej w sprawie identyfikacji i rejestracji bydła (Rinderkennzeichnungs-Verordnung 2008), BGBl II nr 201/2008, który dla zachowania wszystkich terminów objętych tym przepisem i tym samym również terminów zgłoszenia przewozu na letnie pastwiska za decydujące uznaje wpłynięcie stosownego zgłoszenia?

- 2) Jaki wpływ ma art. 117 akapit drugi rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009⁽¹⁾ z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 na kwalifikowalność do płatności do bydła, którego wejście na letnie pastwisko zostało zgłoszone po terminie, o którym mowa w art. 2 ust. 4 decyzji Komisji?
- 3) Czy w przypadku gdy zgłoszenie wejścia na letnie pastwisko na podstawie art. 117 akapit drugi rozporządzenia nr 73/2009 dokonane po terminie nie prowadzi do utraty kwalifikowalności do płatności, należy zastosować sankcje z tytułu zgłoszenia po terminie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 235, s. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 127, s. 19.

⁽³⁾ Dz.U. L 30, s. 16.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover
(Niemcy) w dniu 7 listopada 2016 r. – Peter Roßnagel, Alexandre Schröter/TUIfly GmbH**

(Sprawa C-562/16)

(2017/C 046/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Peter Roßnagel, Alexandre Schröter

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zmiana rezerwacji na inny lot stanowi sytuację objętą art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy przepis ten znajduje zastosowanie również do zmiany rezerwacji, która nie została spowodowana przez przewoźnika lotniczego, ale wyłącznie przez organizatora wycieczek?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad (Bułgaria) w dniu 18 listopada 2016 r. – Serin Ałcheto/Zamestnik-predsedeł na Dyrżawna agencija za bežancite

(Sprawa C-585/16)

(2017/C 046/17)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Serin Ałcheto

Strona przeciwna: Zamestnik-predsedeł na Dyrżawna agencija za bežancite

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/95⁽¹⁾ w związku z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2013/32⁽²⁾ i art. 78 ust. 2 lit. a) traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wynika, że:
  - A) dopuszcza on, aby wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożony przez bezpieczeństwa o palestyńskim pochodzeniu zarejestrowanego jako uchodźca przez Agendę Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (zwaną dalej „UNRWA”), i która to osoba przed złożeniem wniosku stale zamieszkiwała na obszarze działania agencji (w Strefie Gazy), został rozpatrzony jako wniosek określony w art. 1 lit. A konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców z 1951 r. – zamiast jako wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej określony w art. 1 lit. D zdanie drugie tejże konwencji – i pod warunkiem że właściwość do rozpoznania wniosku została uznana w oparciu o podstawy inne niż względy rodzinne lub humanitarne, a rozpoznanie wniosku jest objęte zakresem stosowania dyrektywy 2011/95?
  - B) dopuszcza on, aby taki wniosek nie został rozpatrzony z punktu widzenia wymogów określonych w art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/95 i odpowiednio aby nie zastosowano wykładni tego przepisu dokonanej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej[?]
- 2) Czy art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/95 w związku z art. 5 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszcza on krajowego uregulowania prawnego takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, określonego w art. 12 ust. 1 pkt 4 Zakon za ubežiszteto i bežancite (ustawy o azylu i uchodźcach) – w którym nie przewidziano wyraźnie klauzuli o ochronie ipso facto dotyczącej palestyńskich uchodźców w odpowiednim brzmieniu ani przesłanki, by pomoc została wstrzymana na jakiegokolwiek podstawie – oraz że art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/95 jest bezwarunkowy oraz dostatecznie dokładny i że względu na to jest przepisem o bezpośrednim skutku, który należy stosować także bez wyraźnego powołania się nań przez osobę składającą wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, gdy wniosek należy rozpatrzeć jako taki zgodnie z art. 1 lit. D zdanie drugie konwencji genewskiej z 1951 r.?
- 3) Czy z art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 w związku z art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/95 wynika – w postępowaniu sądowym dotyczącym zaskarżenia decyzji w sprawie odmowy udzielenia ochrony międzynarodowej, wydanej zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2013/32, a także mając na względzie okoliczności faktyczne w postępowaniu głównym – że dopuszczają one rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej przez sąd pierwszej instancji jako złożonego na podstawie art. 1 lit. D zdanie drugie konwencji genewskiej z 1951 r., a także dokonanie oceny zgodnie z art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/95, gdy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożył bezpieczeństwa o palestyńskim pochodzeniu, zarejestrowany przez UNRWA jako uchodźca, i która to osoba przed złożeniem wniosku miała stale miejsce zamieszkania na obszarze działania agencji (w Strefie Gazy), a ten wniosek nie został rozpoznany z punktu widzenia wskazanych przepisów w decyzji w sprawie odmowy udzielenia ochrony międzynarodowej?

- 4) Czy z tego co przewidziano w art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 w odniesieniu do prawa do skutecznego środka zaskarżenia w kontekście wymogu „[...] pełnego rozpatrzenia ex nunc zarówno okoliczności faktycznych, jak i kwestii prawnych” – interpretowanego w związku z art. 33, 34 i art. 35 ust. 2 dyrektywy 2013/32 i art. 21 ust. 1 dyrektywy 2011/95 w związku z art. 18, 19 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – wynika, że przepisy te dopuszczają w postępowaniu sądowym dotyczącym zaskarżenia wydanej zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2013/32 decyzji w sprawie odmowy udzielenia ochrony międzynarodowej, aby:
- A) sąd pierwszej instancji orzekł po raz pierwszy w przedmiocie dopuszczalności wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz powrotu bezpaństwowca do państwa, w którym zamieszkiwał on przed złożeniem tego wniosku, zobowiązując organ rozstrzygający do przedstawienia niezbędnych w tym celu dowodów i umożliwiając osobie przedstawienie stanowiska dotyczącego kwestii związanych z dopuszczalnością wniosku, lub
  - B) sąd pierwszej instancji, ze względu na popełnione istotne uchybienie proceduralne, uchylił decyzję i zobowiązał organ rozstrzygający do wydania kolejnego orzeczenia w przedmiocie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, przy poszanowaniu wskazówek dotyczących wykładni i stosowania prawa, w tym do przeprowadzenia określonego w art. 34 dyrektywy 2013/32 przesłuchania w sprawie dopuszczalności oraz do wydania orzeczenia w odniesieniu do kwestii, czy możliwe jest odesłanie bezpaństwowca z powrotem do państwa, w którym zamieszkiwał on przed złożeniem wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej?
  - C) w toku postępowania ustnego sąd pierwszej instancji dokonał oceny bezpieczeństwa w państwie, w którym osoba zamieszkiwała, odpowiednio w chwili wydania orzeczenia, jeśli nastąpiły istotne zmiany okoliczności uzasadniające wydanie orzeczenia korzystnego dla osoby?
- 5) Czy udzielaną przez UNRWA pomoc należy uznać za inną ochronę w rozumieniu art. 35 akapit pierwszy lit. b) dyrektywy 2013/32 w danym państwie na obszarze działania agendy, przy założeniu, że to państwo przestrzega zasady zakazu wydalania lub zawracania w rozumieniu konwencji genewskiej z 1951 r. w odniesieniu do osób wspomaganych przez agendę?
- 6) Czy z art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 wynika, że prawo do skutecznego środka zaskarżenia – w kontekście sformułowania „w stosownych przypadkach, rozpatrzenie potrzeby zapewnienia ochrony międzynarodowej na mocy dyrektywy 2011/95” rozpatrywanego w związku z art. 47 karty praw podstawowych – w wypadku kwestionowania przed sądem decyzji, w której rozpatrzono co do istoty wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej i odmówiono udzielenia ochrony międzynarodowej, wymaga, aby sąd pierwszej instancji wydał orzeczenie:
- A) korzystające z powagi rzeczy osądzonej, z wyjątkiem kwestii zgodności z prawem odmowy, a także kwestii potrzeby udzielenia ochrony międzynarodowej zgodnie z dyrektywą 2011/95 osobie składającej wniosek, w tym gdy zgodnie z prawem krajowym danego państwa członkowskiego ochrony międzynarodowej udziela się wyłącznie w drodze decyzji organu administracji;
  - B) w przedmiocie konieczności udzielenia ochrony międzynarodowej poprzez odpowiednie rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, niezależnie od uchybień proceduralnych popełnionych przy rozpatrywaniu wniosku przez organ rozstrzygający?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony, Dz.U. 2011, L 337, s. 9.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej, Dz.U. 2013, L 180, s. 60.

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) w sprawach połączonych T-353/14 i T-17/15, Włochy/
Komisja, wniesione w dniu 25 listopada 2016 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-621/16 P)

(2017/C 046/18)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Pignataro-Nolin i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Republika Włoska, Republika Litewska

Żądania wnoszącego odwołanie

Komisja wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- gdyby Trybunał uznał, że stan postępowania na to pozwala, oddalenie skargi z pierwszej instancji jako bezzasadnej;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami niniejszego postępowania i kosztami postępowania w pierwszej instancji;
- obciążenie Republiki Litewskiej jej własnymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Komisja podnosi cztery zarzuty: 1) naruszenie prawa przy wykładni charakteru prawnego „przepisów ogólnych” mających zastosowanie do konkursów i naruszenie prawa przy wykładni art. 7 ust. 1 załącznika III do Statutu urzędnika Unii Europejskiej (zwanego dalej „statutem”) oraz wynikające z tego błędne uzasadnienie; 2) naruszenie prawa i naruszenie obowiązku uzasadnienia przy wykładni art. 1d statutu; 3) naruszenia prawa przy wykładni (co więcej sprzecznej) art. 28 f statutu i przy wykładni kryteriów dotyczących kontroli sądowej przez Sąd; 4) naruszenie prawa przy wykładni art. 2 rozporządzenia nr 1/58 (Dz.U. 17 z dnia 6 października 1958 r., s. 385; wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 1, s. 5).

1. Zarzut pierwszy dzieli się na cztery części. W części pierwszej Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo przy wykładni charakteru prawnego „przepisów ogólnych” mających zastosowanie do konkursów otwartych (Dz.U. 2014 C 60 A/1), ponieważ zdaniem Komisji wspomniane przepisy ustanawiały nowe i szczególne obowiązki dotyczące przebiegu postępowania konkursowego, których to obowiązków zaskarżone ogłoszenia nie zmieniały. W części drugiej zarzutu pierwszego Komisja twierdzi, że Sąd naruszył prawo przy wykładni art. 7 ust. 1 załącznika III do statutu, zgodnie z którą EPSO nie ma uprawnień regulacyjnych, aby ustanawiać ogólne i abstrakcyjne normy dotyczące systemu językowego organizowanych przez siebie konkursów. Zdaniem Komisji EPSO ma takie uprawnienie. W tym względzie Komisja podnosi również naruszenie obowiązku uzasadnienia, ponieważ w końcowej części pkt 57 zaskarżonego wyroku Sąd zaprzecza sobie, stwierdzając, że EPSO jest jednak uprawnione do oceny potrzeb, również językowych, poszczególnych instytucji przy organizacji różnych konkursów. W części trzeciej zarzutu pierwszego Komisja podnosi, że Sąd niesłusznie stwierdził, iż „przepisy ogólne” są zwykłym instrumentem mającym informować o kryteriach wyboru drugiego języka w postępowaniach konkursowych organizowanych przez EPSO, gdy tymczasem owe przepisy ustanawiały, ze skutkiem wiążącym, kryteria uzasadniające taki wybór. Wreszcie w części czwartej zarzutu pierwszego Komisja podnosi, że Sąd błędnie interpretuje charakter i treść zaskarżonych ogłoszeń w ten sposób, że w kwestii systemu językowego ogłoszenia są źródłem nowych i szczególnych obowiązków, naruszając tym samym również obowiązek uzasadnienia przy oddaleniu podniesionego przez Komisję zarzutu niedopuszczalności; zdaniem Komisja zaskarżone ogłoszenia były aktami, których treść jedynie potwierdzała postanowienia zawarte w przepisach ogólnych.

2. Zarzut drugi dzieli się na dwie części. W części pierwszej Komisja podnosi naruszenie prawa przy wykładni art. 1 d statutu, zgodnie z którym ograniczenie wyboru drugiego języka nie musi stanowić dyskryminacji, lecz może być uzasadnione w świetle interesu ogólnego, takiego jak interes służby w zakresie polityki personalnej. W części drugiej Komisja podnosi, że Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia, ponieważ poszukując uzasadnienia ograniczenia wyboru drugiego języka, poprzestał w zaskarżonym wyroku wyłącznie na wzięciu pod uwagę ogłoszeń o konkursach, gdy tymczasem powinien uwzględnić również przepisy ogólne i ich treść.
3. Zarzut trzeci dzieli się na trzy części. W części pierwszej Komisja podnosi, że Sąd nie mógł stwierdzić w zaskarżonym wyroku, bez błędnej wykładni art. 28 f statutu, że wymogi dotyczące umiejętności językowych nie wchodzą w zakres kompetencji kandydatów, o których mowa w art. 27 statutu. W części drugiej Komisja podnosi, że Sąd błędnie określił parametry dokonywanej przez siebie kontroli sądowej, która powinna ograniczać się do oceny oczywistego błędu w ocenie lub arbitralnego traktowania. W części trzeciej Komisja argumentuje, że Sąd przekroczył granice swoich uprawnień, dokonując merytorycznej oceny wyboru, aby nie wprowadzać, oprócz trzech języków wskazanych w ogłoszeniach (angielskiego, francuskiego i niemieckiego) również innych języków, i zastępując w konsekwencji administrację.
4. W zarzucie czwartym odwołania Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo przy wykładni art. 2 rozporządzenia nr 1/58, ponieważ stwierdził, że komunikacja pomiędzy EPSO i kandydatami wchodzi w zakres stosowania tego przepisu, jednak z wyłączeniem jakiegokolwiek możliwości ograniczenia wyboru drugiego języka. Tymczasem możliwość wprowadzenia takiego ograniczenia wynika zdaniem Komisji z art. 1 d ust. 5 i 6 statutu, któremu podlegają również kandydaci w postępowaniu konkursowym.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sø- og Handelsretten (Dania)
w dniu 7 grudnia 2016 r. – Ernst & Young P/S/Konkurrencerådet**

(Sprawa C-633/16)

(2017/C 046/19)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Sø- og Handelsretten

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ernst & Young P/S

Strona pozwana: Konkurrencerådet

Pytania prejudycjalne

1. Według jakich kryteriów należy oceniać to, czy działanie/zachowanie danego przedsiębiorstwa jest objęte zakazem ustanowionym w art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw ⁽¹⁾ (zakazem uprzedniego wprowadzania w życie koncentracji) i czy do uznania, że mamy do czynienia z wprowadzaniem w życie w rozumieniu tego art. 7 ust. 1 konieczne jest, żeby dane działanie, w całości lub częściowo, pod względem prawnym lub faktycznym, stanowiło część zmiany w kontroli lub fuzji działalności uczestniczących w nim przedsiębiorstw, które – przy założeniu przekroczenia progów ilościowych – powoduje powstanie obowiązku zgłoszenia?
2. Czy takie jak rozpatrywane w niniejszym przypadku wypowiedzenie umowy o współpracy, które zostało złożone w okolicznościach odpowiadającym tym opisanych w odesłaniu prejudycjalnym, stanowi wprowadzenie w życie objęte zakazem ustanowionym w art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 139/2004 i jakie kryteria należy stosować przy wydawaniu rozstrzygnięcia w tym względzie?
3. Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie 2 ma znaczenie to, że wypowiedzenie to rzeczywiście pociągnęło za sobą istotne z punktu widzenia konkurencji skutki rynkowe?

4. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 3 Trybunał jest proszony o wyjaśnienie, jakie kryteria i jaki stopień prawdopodobieństwa należy przyjąć wydając w konkretnym przypadku rozstrzygnięcie w przedmiocie tego, czy to wypowiedzenie pociągnęło za sobą takie skutki rynkowe, w tym również stopień prawdopodobieństwa, że te istotne z punktu widzenia konkurencji skutki można również wytłumaczyć innymi przyczynami.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24 s. 1 – wydanie specjalne w języku polskim: rozdział 08 tom 003 s. 40-61)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo de Pamplona (Hiszpania) w dniu 9 grudnia 2016 r. – Wilber López Pastuzano/ Delegación del Gobierno de Navarra

(Sprawa C-636/16)

(2017/C 046/20)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo de Pamplona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wilber López Pastuzano

Druga strona postępowania: Delegación del Gobierno Central en Navarra

Pytania prejudycjalne

Czy art. 12 dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w sporze głównym – oraz orzecznictwu dokonującemu jego wykładni – które nie przewiduje stosowania wymogów ochrony przed wydaleniem cudzoziemca będącego rezydentem długoterminowym w odniesieniu do każdej decyzji administracyjnej o wydaleniu bez względu na charakter lub tryb prawny tej decyzji, lecz ogranicza zakres stosowania tych wymogów tylko do jednego konkretnego trybu wydalenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 16. s.44.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 13 grudnia 2016 r. – IPSO/EBC

(Sprawa T-713/14) ⁽¹⁾

(EBC — Personel EBC — Pracownicy tymczasowi — Ograniczenie maksymalnego czasu świadczenia pracy przez jednego pracownika tymczasowego — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt zaskarżalny — Bezpośrednie i indywidualne oddziaływanie — Interes prawny — Termin do wniesienia skargi — Dopuszczalność — Brak informacji i konsultacji skarżącej organizacji związkowej — Odpowiedzialność pozaumowna)

(2017/C 046/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Organisation des salaires auprès des institutions européennes et internationales en République fédérale d'Allemagne (International and European Public Services Organisation) (IPSO) (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: początkowo B. Ehlers, I. Köpfer i M. López Torres, następnie B. Ehlers, P. Pfeifhofer i F. Malfrère, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata B. Wägenbaura)

Przedmiot

Wniosek złożony na podstawie art. 263 TFUE mający na celu stwierdzenie nieważności decyzji zarządu EBC z dnia 20 maja 2014 r. o ograniczeniu do dwóch lat okresu, przez który jeden pracownik tymczasowy może świadczyć pracę o charakterze administracyjnym i sekretarskim na rzecz EBC, a po drugie, wniosek na podstawie art. 268 TFUE o zadośćuczynienie doznanej krzywdzie.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji zarządu Europejskiego Banku Centralnego (EBC) z dnia 20 maja 2014 r. o ograniczeniu do dwóch lat okresu, przez który jeden pracownik tymczasowy może świadczyć pracę o charakterze administracyjnym i sekretarskim na rzecz EBC.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) EBC pokrywa własne koszty i zostaje obciążony trzema czwartymi kosztów poniesionymi przez Organisation des salaires auprès des institutions européennes et internationales en République fédérale d'Allemagne (International and European Public Services Organisation) (IPSO). IPSO pokrywa jedną czwartą swoich kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 431 z 1.12.2014.

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2016 r. – Karp/Parlament

(Sprawa T-833/16)

(2017/C 046/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Kevin Karp (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci N. Lambers i R. Ben Ammar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów dla grupy EFDD w Parlamencie Europejskim, w której zaklasyfikowano skarżącego do grupy funkcyjnej I w ramach umowy o pracę w charakterze akredytowanego asystenta parlamentarnego (APA), podpisanej w dniu 25 lutego 2015 r. oraz do grupy funkcyjnej II w ramach umowy o pracę podpisanej w dniu 12 maja 2016 r.;
- zasądzenie od pozwanej naprawiania doznanych szkody i krzywdy, szacowanych tymczasowo odpowiednio na 40 888,68 EUR i 63 323,20 EUR;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 80 WZIP

- Skarżący otrzymał stopień wynagrodzenia odpowiadający grupie funkcyjnej I w pierwszej umowie oraz w dolnym przedziale grupy funkcyjnej II w drugiej umowie, które mu zaproponowano. Grupa funkcyjna II obejmuje „zadania biurowe i prace sekretarskie, prowadzenie biura oraz inne równoważne zadania, wykonywane pod nadzorem urzędników lub personelu tymczasowego”, zaś ogromna większość zadań powierzanych skarżącemu w ramach pierwszej i drugiej umowy o pracę miała charakter administracyjny i doradczy, jak wykazano w załącznikach do skargi.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 82 WZIP

- Artykuł 82 WZIP stanowi, że członek personelu kontraktowego zatrudniany jest w grupie funkcyjnej IV, jeżeli jego poziom wykształcenia odpowiada ukończonym studiom uniwersyteckim trwającym co najmniej trzy lata i jest potwierdzony dyplomem lub jeżeli posiada wykształcenie zawodowe na równoważnym poziomie. Skarżący ukończył pięć lat studiów, co potwierdzają dwa dyplomy, a w dodatku w odniesieniu do drugiej zaproponowanej mu umowy ma doświadczenie zawodowe w Parlamencie Europejskim w zakresie obowiązków równoważnych do tych, które ostatecznie wykonywał.

Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2016 r. – Dow Corning i Dow Corning Europe/Komisja

(Sprawa T-858/16)

(2017/C 046/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dow Corning Corporation (Midland, Michigan, Stany Zjednoczone) i Dow Corning Europe (Seneffe, Belgia)
(przedstawiciele: adwokaci S. Verschuur, M. Stroungi i L. Méliá)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1–4 decyzji Komisji z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie zastosowanego przez Królestwo Belgii systemu pomocy państwa dotyczącego zwolnienia z opodatkowania nadmiernych zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) ⁽¹⁾;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 1 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca formułuje cztery zarzuty:

1. W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 1 lit. d) rozporządzenia 2015/1589 ⁽²⁾ błędnie kwalifikując interpretacje indywidualne zwalniające z opodatkowania nadmiernych zysków jako system pomocy, dopuszczając się w ten sposób wielokrotnie poważnych naruszeń prawa, oczywistych błędów co do faktów i oczywistych błędów w ocenie, a także udzielając niewystarczającego uzasadnienia.
2. W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE, dopuszczając się poważnego naruszenia prawa oraz oczywistego błędu w ocenie przy interpretacji i stosowaniu systemu odniesienia w celu oceny czy interpretacje indywidualne zwalniające z opodatkowania nadmiernych zysków przyznawały selektywną korzyść.
3. W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE, dokonując błędnego ustalenia, że interpretacje indywidualne zwalniające z opodatkowania nadmiernych zysków przyznawały selektywną korzyść, dopuszczając się w ten sposób wielokrotnie oczywistych błędów co do faktów i oczywistych błędów w ocenie, nie przeprowadzając starannego i bezstronnego badania, a także udzielając niewystarczającego uzasadnienia.
4. W ramach zarzutu czwartego strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 16 rozporządzenia 2015/1589 oraz zasady prawa Unii dopuszczając się poważnego naruszenia prawa i oczywistego błędu w ocenie oraz udzielając niewystarczającego uzasadnienia co do wyboru metody obliczenia wysokości pomocy, która miała zostać przyznana.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2016/1699 z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie programu pomocy państwa dotyczącego zwolnienia z opodatkowania nadmiernych zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) wdrożonego przez Belgię [notyfikowana jako dokument nr C(2015) 9837] (Dz.U. L 260, 2016, s.61)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9)

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2016 r. – Nomacorc/Komisja

(Sprawa T-867/16)

(2017/C 046/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nomacorc (Thimister-Clermont, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Verschuur, M. Stroungi i L. Mélia)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1–4 decyzji Komisji z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie zastosowanego przez Królestwo Belgii systemu pomocy państwa dotyczącego zwolnienia z opodatkowania nadmiernych zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) ⁽¹⁾;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 1 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca formułuje trzy zarzuty:

1. W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 1 lit. d) rozporządzenia 2015/1589 ⁽²⁾ błędnie kwalifikując interpretacje indywidualne zwalniające z opodatkowania nadmiernych zysków jako system pomocy, dopuszczając się w ten sposób wielokrotnie poważnych naruszeń prawa, oczywistych błędów co do faktów i oczywistych błędów w ocenie, a także udzielając niewystarczającego uzasadnienia.
2. W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE, dopuszczając się poważnego naruszenia prawa oraz oczywistego błędu w ocenie przy interpretacji i stosowaniu systemu odniesienia w celu oceny czy interpretacje indywidualne zwalniające z opodatkowania nadmiernych zysków przyznawały selektywną korzyść.
3. W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE, dokonując błędnego ustalenia, że interpretacje indywidualne zwalniające z opodatkowania nadmiernych zysków przyznawały selektywną korzyść, dopuszczając się w ten sposób wielokrotnie oczywistych błędów co do faktów i oczywistych błędów w ocenie, nie przeprowadzając starannego i bezstronnego badania, a także udzielając niewystarczającego uzasadnienia.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2016/1699 z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie programu pomocy państwa dotyczącego zwolnienia z opodatkowania nadmiernych zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) wdrożonego przez Belgię [notyfikowana jako dokument nr C(2015) 9837] (Dz.U. 2016, L 260, s.61)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9)

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2016 r. – RA/Trybunał Obrachunkowy

(Sprawa T-874/16)

(2017/C 046/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: RA (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Trybunał Obrachunkowy Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 4 marca 2016 r. o nieprzyznaniu skarżącemu awansu do grupy zaszeregowania AD 11.
- Obciążenie Trybunału Obrachunkowego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym strona skarżąca podnosi zarzut niezgodności z prawem systemu awansów obowiązującego w Trybunale Obrachunkowym Unii Europejskiej wprowadzonym decyzją 53-2014 w sprawie awansów, ze względu na to, że system ten ma wpływ na zdolność organu powołującego do identyfikowania rozbieżności w sposobie oceniania urzędników stosowanym przez poszczególnych oceniających instytucji w zależności od ich subiektywnego podejścia.
2. Zarzut drugi, że decyzja z dnia 4 marca 2016 r. o nieprzyznaniu skarżącemu awansu do grupy zaszerogowania AD 11 narusza art. 45 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, gdyż organ powołujący nie dokonał porównania osiągnięć w sposób równy i obiektywny, na podstawie porównywalnych źródeł informacji.
3. Zarzut trzeci, że uzasadnienie udzielone w odpowiedzi oddalającej zażalenie ujawniło, że decyzja miała szereg oczywistych błędów w ocenie.

Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2016 r. – Falcon Technologies International/Komisja

(Sprawa T-875/16)

(2017/C 046/26)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Falcon Technologies International LLC (Ras Al Khaimah, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciele: adwokaci R. Sciaudone i G. Arpea)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie Komisji, by przedłożyła sprawozdanie końcowe;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy decyzji Komisji z dnia 14 października 2016 r., którą Komisja oddaliła ponowny wniosek skarżącej o udzielenie dostępu do dokumentu „*Final report of an assessment of ICIM (NB 0425), carried out in the framework of the joint assessment process for notified bodies (DG (SANTE) 2015-7552)*”.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 ⁽¹⁾
  - Skarżąca zarzuca, po pierwsze, błędne zastosowanie pojęcia interesu handlowego w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001. Ocena wynikająca ze sprawozdania końcowego, przyjętego w wyniku przeprowadzenia właściwie zbudowanego postępowania administracyjnego, dotycząca przestrzegania przez ICIM rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 920/2013 ⁽²⁾, mającego zastosowanie do jednostek notyfikowanych, nie zawiera żadnej informacji uważanej tradycyjnie za handlową. W każdym razie rzekoma utrata reputacji, która miałaby wynikać z ujawnienia sprawozdania końcowego, sama w sobie nie wystarcza do zastosowania odstępstwa przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001. Ponadto z zaskarżonej decyzji nie

wynikają w sposób jasny, analityczny i jednoznaczny aspekty, które skłoniły Komisję do uznania, że dostęp FTI do sprawozdania końcowego byłby szkodliwy dla ICIM, ani też nie wynika z niej wynik rozważenia rzekomych interesów handlowych ICIM oraz interesu jej partnerów handlowych – w tym skarżącej – w poznaniu stopnia niezawodności i wiarygodności jednostki notyfikowanej.

2. Zarzut drugi dotyczący błędnego wyłączenia nadrzędnego interesu publicznego oraz błędnej wykładni i zastosowania art. 4 ust. 2 in fine rozporządzenia nr 1049/2001

- Należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, gdyż Komisja wyłączyła z jednej strony istnienie nadrzędnego interesu publicznego w ujawnieniu, a z drugiej strony istnienie innych interesów publicznych, które mają pierwszeństwo przed interesami chronionymi w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001. Zasadnicze znaczenie sprawozdania końcowego dla ochrony przed sądami krajowymi zostało pominięte z naruszeniem orzecznictwa wynikającego z wyroku Komisja/EnBW⁽³⁾ i nie zostało uwzględnione jako nadrzędny interes publiczny. Zaskarżona decyzja jest wadliwa także z tego powodu, że interesy ochrony konkurencji i zdrowia publicznego nie zostały uwzględnione jako nadrzędne interesy publiczne.

3. Zarzut trzeci dotyczący błędnej wykładni i zastosowania art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001

- W końcu z naruszeniem zasady proporcjonalności Komisja nie oceniła prawidłowo możliwości udzielenia częściowego dostępu do sprawozdania końcowego. Decyzja administracyjna Komisji mogła zostać zaczerpnięta w zakresie, w jakim podane zostały w niej dane wrażliwe lub obiektywnie poufne. Nic nie stało na przeszkodzie sporządzeniu jawnej wersji sprawozdania końcowego, która umożliwiałaby wystarczające zrozumienie oceny ICIM, bez ujawnienia przy tym możliwych (choć mało prawdopodobnych) tajemnic handlowych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43)

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 920/2013 z dnia 24 września 2013 r. w sprawie wyznaczania i nadzorowania jednostek notyfikowanych na podstawie dyrektywy Rady 90/385/EWG dotyczącej wyrobów medycznych aktywnego osadzania oraz dyrektywy Rady 93/42/EWG dotyczącej wyrobów medycznych (Tekst mający znaczenie dla EOG).

⁽³⁾ Zobacz wyrok Trybunału z dnia 27 lutego 2014 r., Komisja/EnBW (C-365/12 P, pkt 107).

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2016 r. – HJ/EMA

(Sprawa T-881/16)

(2017/C 046/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: HJ (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: L. Levi i A. Blot, adwokaci)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącej symbolicznej kwoty 1 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- nakazanie stronie pozwanej wycofania memorandum z dnia 22 lipca 2015 r., a w konsekwencji odpowiedzi skarżącej z dnia 23 lipca 2015 r., z jej akt osobowych;

- o ile to konieczne, stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów o pracę (OUZU) z dnia 21 marca 2016 r. oddalającej wniosek o odszkodowanie złożony przez skarżącą w dniu 26 listopada 2015 r. oraz stwierdzenie nieważności decyzji OUZU z dnia 19 października 2016 r. oddalającej zażalenie skarżącej z dnia 20 czerwca 2016 r. na wspomnianą decyzję;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący tego, że przesłanki powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii Europejskiej, a mianowicie bezprawność zarzucanego postępowania, rzeczywiste wystąpienie szkody i istnienie związku przyczynowego między zachowaniem a podnoszoną szkodą, zostały spełnione w niniejszej sprawie. Według skarżącej, dokumenty z jej akt osobowych, które zostały podane do wiadomości publicznej i do których mógł mieć dostęp każdy członek personelu Europejskiej Agencji Leków podczas pewnego okresu, nie były przetwarzane rzetelnie i w dopuszczalny sposób, lecz do celów innych niż te, dla których były gromadzone a strona skarżąca nie zezwoliła wyraźnie na te zmiany celów. Rozpowszechnianie tych wrażliwych danych w konsekwencji podważyło wiarygodność strony skarżącej, powodując u niej realną i pewną krzywdę. W ocenie strony skarżącej, omawianą krzywdę należy przypisać w całości zawinionemu działaniu Agencji.

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2016 r. – Sipral World/EUIPO – La Dolfina (DOLFINA)

(Sprawa T-882/16)

(2017/C 046/28)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sipral World, SL (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat R. Almaraz Palmero)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: La Dolfina, SA (Buenos Aires, Argentyna)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „DOLFINA” – zgłoszenie nr 3 701 828

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 września 2016 r. w sprawie R 1897/2015-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

- obciążenie EUIPO i interwenienta, LA DOLFINA S.A., wszystkimi kosztami postępowania przed Sądem wraz z kosztami związanymi z postępowaniem przed Drugą Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 15, 42, 51, 75 i 78 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadami 22 i 40 rozporządzenia nr 2868/95.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2016 r. – Xiaomi/EUIPO – Apple (MI PAD)

(Sprawa T-893/16)

(2017/C 046/29)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Xiaomi, Inc. (Pekin, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci T. Raab i C. Tenkhoff)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Apple Inc. (Cupertino, California, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „MI PAD” – zgłoszenie nr 12 780 987

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 września 2016 r. w sprawie R 363/2016-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO oraz drugiej strony postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2016 r. – Air France/Komisja

(Sprawa T-894/16)

(2017/C 046/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société Air France (Roissy-en-France, Francja) (przedstawiciel: adwokat R. Sermier)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2016/1698 z dnia 20 lutego 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.22932 (11/C) (ex NN 37/07) wdrożonej przez Francję na rzecz portu lotniczego Marseille Provence i korzystających z niego przedsiębiorstw lotniczych (notyfikowana jako dokument nr C(2014) 870);
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca formułuje trzy zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczy wad obciążających zaskarżoną decyzję, w zakresie w jakim dotyczy ona pomocy departamentu Delta Rodanu na rzecz terminalu „Marseille-Provence 2” (MP2). W szczególności,
  - środek ten nie odpowiadał jasno określonym celom interesu ogólnego. Ocena Komisji sformułowana w decyzji jest obciążona niewystarczającym uzasadnieniem, naruszeniem prawa oraz błędem w ocenie, w zakresie w jakim dotyczy:
    - celu polegającego na sprostanii przewidywanemu wzrostowi ruchu lotniczego;
    - celu promocji rozwoju gospodarczego regionu;
  - pomoc nie była konieczna.
2. Zarzut drugi dotyczy wad obciążających zaskarżoną decyzję, w zakresie w jakim dotyczy ona umowy sprzedaży przestrzeni reklamowej zawartej z Airport Marketing Services.
3. Zarzut trzeci dotyczy wad obciążających zaskarżoną decyzję, w zakresie w jakim dotyczy ona taryf opłaty za pasażera mających zastosowanie w terminalu MP2.

Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2016 r. – Toontrack Music/EUIPO (SUPERIOR DRUMMER)

(Sprawa T-895/16)

(2017/C 046/31)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Toontrack Music AB (Umeå, Szwecja) (przedstawiciel: adwokat L.E. Ström)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „SUPERIOR DRUMMER” – zgłoszenie nr 13 945 019

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 października 2016 r. w sprawie R 2438/2015-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO kosztami poniesionymi przez skarżącego w postępowaniu oraz własnymi kosztami Urzędu.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b), art. 7 ust. 1 lit. c), art. 7 ust. 2 i art. 65 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2016 r. – Starbucks (HK)/EUIPO – Now Wireless (nowwireless)

(Sprawa T-908/16)

(2017/C 046/32)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Starbucks (HK) Ltd (Hong Kong, Chiny) (przedstawiciel: P. Kavanagh, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Now Wireless Ltd (Whyteleafe, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Now Wireless Ltd

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „nowwireless” – zgłoszenie nr 6 782 569

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 17 października 2016 r. w sprawie R 662/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz decyzji wydanej przez Wydział Sprzeciwów;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) and art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 28 grudnia 2016 r. – Winkler/Komisja

(Sprawa T-916/16)

(2017/C 046/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bernd Winkler (Grange, Irlandia) (przedstawiciel: adwokat A. Kässens)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 30 września 2016 r. w sprawie jego skargi i nakazanie pozwanej wydania decyzji w sprawie obliczenia wartości kapitałowej w momencie rejestracji wniosku skarżącego w dniu 14 września 2011 r.;
- pomocniczo, nakazanie pozwanej zapłaty odszkodowania wynoszącego 19 920,39 EUR na konto emerytalne skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady, że działania należy podjąć w rozsądnym terminie, naruszenia zasad pewności prawa i sprawiedliwego procesu oraz naruszenia obowiązków dotyczących informacji i konsultacji.

Skarżący twierdzi, że w związku z powolnym rozpatrywaniem jego wniosku, pozwana naruszyła wszystkie zasady rządzące prawidłowym tokiem postępowania administracyjnego. Skarżącemu nie dano również możliwości, aby przedstawił swoje stanowisko ustnie przed wydaniem niekorzystnej dla niego decyzji.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasad równego traktowania, niedyskryminacji i proporcjonalności.

W odniesieniu do drugiego zarzutu skarżący twierdzi, że podobne wnioski innych współpracowników, którzy nie byli od niego starsi, były rozpatrywane znacznie szybciej. Nie przedstawiono obiektywnego powodu, aby uzasadnić tę różnicę w traktowaniu.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Skarżący kwestionuje wreszcie odliczenie odsetek od obliczonej wartości kapitałowej w okresie pomiędzy złożeniem wniosku a ostatecznym przekazaniem kwoty ryczałtowej, o czym skarżący nie został uprzednio poinformowany.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL